

General | | Actualitzat el 22/09/2020 a les 07:26

Penedir-se de ser mare no és el mateix que trobar a faltar no ser-ho

La psicòloga Paola Roig ens parla sobre culpa i penediment de ser mare

[inici centrar report] Hi ha molts tabús entorn de la maternitat i el que sentim les mares. En general falten veus maternes dins de la literatura i la ficció. Aquesta no-representació provoca que moltes vegades pensem que el que sentim nosaltres és únic, que és estrany i que fins i tot, està malament. Sovint aquestes sensacions vénen acompanyades de culpa i vergonya. Sentiments que fan que el tabú es faci encara més gros.

Penedir-se de ser mare no té res a veure amb el vincle o la qualitat d'afecte que sentim per les nostres criatures

Un d'aquests sentiments innombrables és el penediment. Penedir-se de ser mare. Dir això en veu alta ve acompanyat d'una sèrie de judicis i suposicions que moltes vegades poc tenen a veure amb la realitat. Prejudicis que fan que no puguem ni reflexionar ni debatre sobre el tema.

L'altra dia en un grup de Facebook per a mares, una dona s'obria a explicar la seva sensació (prefereix mantenir-se anònima, a causa justament de tot l'estigma del qual parlàvem).

I eren moltes altres que la seguien i deien sentir-se alleugerides pel fet de poder-ho anomenar. Per poder veure que no estaven soles, tampoc en això. I penso que se n'ha de poder parlar. Que hem de poder posar el tema sobre la taula. Fer-nos preguntes. I reflexionar-hi.

El primer que voldria aclarir és que penedir-se de ser mare no té a veure amb el vincle o la qualitat d'afecte que sentim per les nostres criatures. Sovint es barregen ambdues coses.

Penedir-se de ser mare vol dir que no t'ha agradat el que significa ser mares en aquesta societat. Que no ho repetiries. Que no ho tornaries a viure. No vol dir en cap cas que no t'estimis a les teves criatures, que no les cuidis, que no tinguin tot el que necessiten. Crec que és important fer aclariment, ja que sol ser el primer prejudici que cau a sobre de les mares que parlen del tema en veu alta.

També crec que és important poder distingir entre trobar a faltar i penedir-se de ser mare. Podem trobar a faltar parts de la nostra vida anterior, sobretot durant els primers anys de criança on a vegades es fa difícil trobar temps per anar-se'n de cap de setmana amb les amigues o sortir de festa. És lícit trobar-ho a faltar. I està bé que ens permetem dir-ho. Però això no vol dir que ens en penedim, simplement que trobem a faltar. Sí, les mares també trobem a faltar. I ja és hora que ho diguem.

Com seria la maternitat en un sistema on la criança no impliqués renúncies?

El mateix passa amb la fantasia. El famós: I si...? Preguntar-nos de tant en tant què hagués passat si no haguéssim estat mares, com seria la nostra vida, què faríem, és natural. Igual que ho podem fer en altres àmbits de la nostra vida. No vol dir que no ens agradi la vida que duem, simplement, que la fantasia forma part de la vida, i tenim dret a gaudir-ne.

Penso que la figura materna ha estat tan pintada de rosa que sembla que ens hagin extirpat tots aquests sentiments que són propis de la resta de població del món. Com si les mares només poguéssim ser éssers de llum, que somriem i estem sempre satisfetes amb tots els aspectes de la nostra maternitat.

I no. Les mares trobem a faltar. Les mares fantasegem. Les mares plorem. I ens enfadem. I ens enrabíem. I està bé així.

També cal reflexionar sobre per què hi ha tantes dones que comparteixen aquest sentir. Poder pensar quin pes té el sistema hostil on maternem en tot això. Poder pensar com seria la maternitat en un sistema on la criança no impliqués renúncies. Un sistema on es preguntés a les famílies: Què necessiteu per poder criar? On les necessitats de les mares i les famílies estiguessin al centre.

Poder pensar també amb quina informació decidim que volem ser mares. Amb quines expectatives arribem a la maternitat. Poder preguntar-nos què ens han venut tot aquest temps. Poder preguntar-nos si algú ens havia parlat amb sinceritat sobre el que significa transitar un postpart o els primers anys de criança. Segurament la resposta és que no. Sovint arribem a la maternitat amb una idea poc realista del que serà, del que significarà pel que fa al temps, de conciliació, de parella? Per això és tan important que les mares comencem a parlar. A anomenar tot allò que ens travessa. Tot allò que sentim. La maternitat al complet. Amb les seves llums i les seves ombres. Per totes nosaltres, i les que vindran.

[ficentrareport]